

РЕШЕНИЕ

№ 13993

гр. София, 06.12.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, 177 СЪСТАВ, в публично заседание на четиринадесети ноември през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: НИКОЛА Д. КЪНЧЕВ

при участието на секретаря ХРИСТИНА Н. КОЕМДЖИЕВА
като разгледа докладваното от НИКОЛА Д. КЪНЧЕВ Гражданско дело № 20221110147067 по описа за 2022 година

намери следното:

Подадена е искова молба от Б И АД против Д Ж и з ЕАД с искане да му бъде заплатена сумата от 13701,60 лева – заплатено обезщетение на трето лице по застраховка Каско, сумата от 15 лева – ликвидационни разходи ведно със законната лихва върху пълната сума от 13716,60 лева, считано от подаване на исковата молба до окончателното изплащане на вземането и сумата от 697,26 лева – мораторна лихва върху тази сума за периода от 21.02.2022 г. 30.07.2022 г. Ищецът твърди, че на 22.01.2021 г. в гр. Свиленград, на ул. Сан Стефано било реализирано ПТП с участието на л.а. Фиат Мареа, рег. № и л.а. Митсубиши Л 200, рег. № Вина за настъпилото произшествие имал водачът на л.а. Фиат Мареа. Този автомобил бил застрахован по застраховка „Гражданска отговорност на автомобилистите“ към ответника, а л.а. Митсубиши Л 200 бил застрахован по застраховка „Автокаска“ към ищеца. Вследствие на ПТП, на л.а. Митсубиши Л 200 били нанесени щети. За отстраняването им ищецът заплатил на застрахованото лице сумата от 13701,60 лева. С писмо ищецът поискал от ответника заплащане на тази сума, както и ликвидационните разходи в размер на 15 лева, като регресно вземане, но заплащане не последвало. Поради това счита, че от 21.02.2022 г. ответникът бил изпаднал в забава за изплащане на вземането му. Моли съда да осъди ответника да му заплати процесните суми. Претендира разноски. Ответникът в срока по чл. 131, ал. 1 ГПК е депозирал отговор на исковата молба. Взима становище за неоснователност на исковете. Не оспорва, че е налице валидно застрахователно правоотношение със задължителна застраховка „Гражданска отговорност“ за л.а. Фиат Мареа, че е налице валидно застрахователно правоотношение със застраховка „Каско“ за

л.а. Митсубиши Л 200, както и че ищецът е заплатил сумата от 13701,60 лева. Оспорва механизма на ПТП, видът и размерът на причинените вреди, стойността на същите, причинно-следствената връзка между тях и ПТП, вината на водача на л.а. Фиат Мареа. Моли съда да отхвърли исквете като неоснователни.

В последното по делото заседание, страните са редовно призовани, явяват се и поддържат исканията си.

На база представените по делото доказателства и становищата на страните, съдът намира за установено следното: безспорни между страните са следните факти: наличието на застраховка „Каско“ за л.а. Митсубиши Л 200, сключена с ищеца, наличието на застраховка Гражданска отговорност по отношение на л.а. Фиат Мареа, сключена с ответника, заплащането от ищеца на сумата от 13701,60 лева. По делото е представен Констативен протокол № 1577137 от 22.01.2021 г. (л. 6 от делото), от който се установява, че на същата дата служител на РДВР – Хасково е посетил процесното ПТП и е установил, че л.а. Фиат Мареа при предприемане на маневра завой Н.сно с по-голям радиус на завиване навлиза частично в насрещното платно за движение като не пропуска л.а. Митсубиши Л 200 и по този начин реализира ПТП. От собственика на л.а. Митсубиши Л 200 е подадено заявление към ищеца и е образувана щета – л. 15-л.18 от делото. Издадена е фактура от доверен сервиз № 21004 от 19.03.2021 г. в размер на 13701,61 лева. Заплащането на обезщетението не се оспорва между страните. Във връзка със случая е образувана административно-наказателна преписка и е издадено наказателно постановление № 21-0351-000189 от 12.03.2021 г. (л. 81 от делото) с което на водача на л.а. Фиат Мареа е наложено наказание за това, че не е пропуснала ППС, преминаващо от дясно, при завой Н.сно от друга пътна лента. Постановлението е отменено като незаконосъобразно с Решение № 30 от 28.06.2021 г., постановено по а.н.д. № 308 от 2021 г. по описа на Районен съд – Свиленград, влязло в сила на 16.07.2022 г.

Като свидетел по делото е разпитан И. Г. Т. – водач на л.а. Митсубиши Л 200. Заявява, че си спомня процесното ПТП. Случило се през 2021 г. в Свиленград. Свидетелят се движел по ул. Сан Стефано, в своето платно. Управлявал служебен автомобил Мицубиши с разрешената за движение скорост. Движел се по платното, а пред него имало автомобил, който навлязъл в острова на платното. В непосредствена близост до неговия, този автомобил завил Н.сно и го засякъл. Ударът бил в предна дясна врата и преден десен калник за другия автомобил. Автомобилът на свидетеля бил ударен в предната си лява част. Щетите по неговия автомобил били преден фар, калник и пукнатото панорамно стъкло. Другият автомобил бил от лявата му страна. Бил пред него отляво и тръгнал да прави десен завой. Имало кръстовище и ПТП се случило в кръстовището. Платното било с две ленти. По една лента в посока на движение. На мястото на ПТП имало остров и пътят бил по-широк и имало остров. Другият автомобил се намирал на острова. След кръстовището имало още едно кръстовище. Имало място да се разминат два автомобила. Управляваният от свидетеля автомобил бил ремонтиран след ПТП. Свидетелят се движел спокойно и не очаквал, че другият автомобил ще направи десен завой. Не може да посочи с каква скорост се е движел другият автомобил. Другият автомобил подал светлинен сигнал, но твърде късно. Двата автомобила били почти изравнени. Островът представлявал хоризонтална маркировка на пътното платно и можело да премине автомобил

оттам.

Като свидетел по делото беше разпитана и Н. Н. Ч. – водач на л.а. Фиат Мареа. Заявява, че си спомня процесния инцидент. Управлявала автомобил, но не помни марка и модел. Зареждала гориво и се прибирала с дъщеря си. На кръстовището видяла, че няма кола отляво. Завила Н.сно, качила се на нагорнище и подала десен мигач. Докато говорела с дъщеря си и завивала, усетила удар от страната на дъщеря □, отдясно на автомобила. След като слязъл, другият водач казал, че не е видял мигача и се обадил на полицията. Свидетелката била в стрес. Притеснила се за дъщеря си. Пътят имал две ленти за движение в две посоки и нещо като зебра да завои наляво, където тя завивала Н.сно. Движела се в дясната лента. След нея се движел другият автомобил, но не видял мигача и се блъснал в мен. Движела се с 60км./ч. и вероятно намалила. Другият автомобил карал бързо. Казал, че отива на пожар. Не бил сигнализиран със сирени. Няма спирачен път. Свидетелката не изпреварвала другия автомобил. Преди да започне маневрата, свидетелката не видяла другия автомобил, защото се движела с висока скорост. Намалила с 30/40 км.ч. Вече била завила, когато другият автомобил се врязал в нея. Ударът настъпил в нейното платно. Другият автомобил карал след нея. Тя не се била изнесла наляво, за да завие Н.сно.

По делото е изслушана и неоспорена от страните съдебно-автотехническа експертиза. Взима заключение, с което потвърждава възможността и вероятността процесното ПТП да се е случило по начина, описан в протокола. Описва нанесените на л.а. Митсубиши Л 200 щети и установява, че са в пряка причинно-следствена връзка с настъпилото ПТП. Стойността на разходите по възстановяването им за ремонт по средни пазарни цени възлиза на 13701,61 лева.

На база така установените факти съдът достига до следните правни изводи: съгласно чл. 411, КЗ с изплащането на застрахователното обезщетение застрахователят по застраховка Каско встъпва в правата на увреденото лице спрямо застрахователя по застраховка Гражданска отговорност. За да се възникне това право следва да се осъществи следния фактически състав: противоправно поведение, вреди, причинно-следствена връзка между това поведение и вредите, вина, наличие на застрахователно правоотношение по застраховка Каско на увреденото лице и заплащане на обезщетение по него, наличие на застраховка Гражданска отговорност спрямо причинителя на вредата. В случая наличието на двете застрахователни правоотношения и заплащането на обезщетението са безспорни. От свидетелските показания, както и от протокола за ПТП съдът намира, че то се е осъществило, като водачът на л.а. Фиат Мареа при предприемане на маневра завои Н.сно е пресякъл пътя на движещия се л.а. Митсубиши Л 200 и по този начин реализира ПТП. Вредите, настъпили по л.а. Митсубиши Л 200, съдът приема за доказани от приетите описи за вреди, свидетелските показания на свидетеля Т. и съдебно-техническата експертиза, от която се установява и причинно-следствената връзка по отношение на тези увреждания, които са описани в нея. По отношение противоправността съдът намира следното: на първо място по делото е безспорно установено, че наказателното постановление, с което на свидетелката Ч. е наложено наказание за нарушение на чл. 35, ал. 2 ЗДвП, е отменено. На основание чл. 302 ГПК влязлото в сила решение на административен съд е задължително за гражданския съд относно това дали административният акт е валиден и

законосъобразен. Последиците от това, че процесното наказателно постановление е отменено като незаконосъобразно, обаче освобождават този водач от административно-наказателна отговорност, но не обвързват настоящия състав от независима преценка за наличие на деликтно поведение. Съдебният контрол върху този акт по реда на ЗАНН е със субсидиарно приложение на НПК, което говори за разглеждане на спора по процесуален ред, който е качествено различен от гражданския. На следващо място наказателното постановление има характер на правораздавателен, а не на административен акт. В случая настоящият състав има правомощието, независимо от постановеното в административното производство, да разгледа установените факти и да направи юридическия извод за наличие или липса на противоправност на поведението. В случая по делото се установи, че свидетелят Ч. е управлявала л.а. Фиат Мареа, като е застанала е върху „остров“ на пътното платно, с което е нарушила чл. 27 ЗДвП. Твърдението □, че свидетелят Т. се е движил с висока скорост не доказва, че тази скорост е била превишена или несъобразена. Свидателят Ч. няма научните познания, за да прецени точната скорост на другия автомобил в километри, освен това в тази им част, показанията □ не се подкрепят от приетата експертиза или от показанията на свидетеля Т.. Фактът, че тя е подала светлинен сигнал (мигач) не я освобождава от задължението щом преминава от една лента в друга, да съобрази наличието на други автомобили, разположени в близост до нея на пътното платно и да прояви нужното внимание. От нейните показания се установява, че към момента на удара, е разговаряла с дъщеря си, което съдът приема за индиция, че отново към този момент вниманието □ не е било напълно фокусирано върху управлението на автомобила. На основание гореизложеното, настоящата инстанция приема, че като е навлязла в траекторията на л.а. Митсубиши Л 200, свидетелят Ч. не е положила дължимата грижа за управление на автомобила, с което е нарушила разпоредбата на чл. 25, ал. 1 ЗДвП. Всички необходими юридически факти са осъществени и основният иск е доказан по основание. По отношение на размера съдът намира, че съгласно приетото по делото експертно заключение същият възлиза на сумата от 13701,61 лева, както и ликвидационни разноски за общо 13716,61 лева. Главният иск е основателен и следва да бъде уважен в цялост.

Искът на основание чл. 86, ал. 1 ЗЗД също е доказан по основание. Безспорно по делото ищцовата регресна претенция е приета от ответника на 21.02.2022 г. Този факт се доказва и от приложеното писмо (л. 7 от делото). Съгласно чл. 412, ал. 3, т. 1 КЗ ответникът е следвало да изплати размера на претенцията в 30-дневен срок от получаване. Тъй като това не е сторено, към 21.02.2022 г. същият е бил в забава и следва да заплати мораторна лихва за претендирания период от 21.02.2022 г. до 30.07.2022 г. Съдът изчисли служебно размера на мораторната лихва върху главницата и установи, че той е 609,68 лева. До този размер искът за лихва е основателен и следва да бъде отхвърлен за разликата до пълния претендиран размер от 697,26 лева.

С оглед изхода на делото, разноски се дължат и на двете страни. От ищеца са заплатени 598,66 лева – държавна такса, 300 лева – депозит за експертиза, 100 лева – депозит за свидетел и юрисконсултско възнаграждение, което съобразно с фактическата и правна сложност на делото съдът определя на 150 лева. Съгласно чл. 1 от Тарифа за таксите, които се събират от съдилищата по реда на ГПК, държавната такса за предявяване на искова молба е в размер на четири процента от цената на иска,

но не по-малко от 50 лева, като в случая е 576,55 лева. Като е внесъл сумата от 598,66 лева, вместо 576,55 лева – държавна такса, при това по свой почин, а не поради указание на съда, ищецът е надвнесъл дължимата от него такса. Единствено сумата от 576,55 лева е законосъобразно платена и единствено нея може ищецът да иска на основание чл. 78, ал. 1 ГПК. Остатъкът от 13,11 лева не следва да се присъжда в тежест на ответника и следва да бъде върнат на ищеца по посочената от него в исковата молба банкова сметка след влизане на решението в сила. Съобразно с уважената част от иска му се дължат 1119,71 лева. От ответника са заплатени 180 лева – депозит за експертиза и 100 лева – депозит за свидетел. Съобразно с отхвърлената част от иска му се дължат 1,70 лева.

Така мотивиран, съдът

РЕШИ:

ОСЪЖДА Д Ж и З ЕИК със седалище и адрес на управление , да заплати на Б И АД, ЕИК със седалище на основание чл. 411, ал. 1 КЗ сумата от 13701,60 лева – изплатено от ищеца застрахователно обезщетение за имуществени вреди и обичайните разноски за неговото определяне, в размер на 15 лева, в резултат на пътно-транспортно произшествие, осъществено на 22.01.2021 г. в гр. Свиленград, на ул. Сан Стефано с участието на лек автомобил Фиат Мареа, рег. № и лек автомобил Митсубиши Л 200, рег. № Х2461КН, ведно със законната лихва върху пълната сума от 13716,60 лева, считано от 31.08.2022 г. до окончателното изплащане на вземането.

ОСЪЖДА Д Ж и З ЕИК със седалище и адрес на управление да заплати на Б И АД, ЕИК на основание чл. 86, ал. 2 ЗЗД сумата от 609,68 лева – мораторна лихва върху главницата за периода от 21.02.2022 г. до 30.07.2022 г., като ОТХВЪРЛЯ така предявения иск за сумата от 87,58 лева – разлика между присъдения размер и пълния претендиран размер от 697,26 лева като недоказан.

ОСЪЖДА Д Ж и З ЕИК със седалище и адрес на управление да заплати на Б И АД, ЕИК на основание чл. 78, ал. 1 ГПК сумата от 1119,71 лева – разноски в производството съобразно с уважената част от иска.

ОСЪЖДА Б И АД, ЕИК да заплати на Д Ж и З ЕИК със седалище и адрес на управление на основание чл. 78, ал. 3 ГПК сумата от 1,70 лева – разноски в производството съобразно с отхвърлената част от иска.

Решението подлежи на обжалване в двуседмичен срок от връчването му на страните по реда на Глава XX ГПК пред Софийски градски съд.

Съдия при Софийски районен съд: _____